

Stoppenålen

Der var engang en stoppenål, der var så fin på det, at hun bildte sig ind, at hun var en synål.

"Ser nu bare til, hvad I holder på!" sagde stoppenålen til fingrene, der tog den frem. "Tab mig ikke! falder jeg på gulvet, er jeg i stand til aldrig at findes igen, så fin er jeg!"

"Der er måde med!" sagde fingrene og så klemte de hende om livet.

"Ser I, jeg kommer med suite!" sagde stoppenålen og så trak den en lang tråd efter sig, men som dog ikke havde knude.

Fingrene styrede nålen lige mod kokkepigenes tøffel, hvor overlæderet var revnet og nu skulle det syes sammen.

"Det er et nedrigt arbejde!" sagde stoppenålen. "Jeg går aldrig igennem, jeg knækker! jeg knækker!" ? og så knækkede hun. "Sagde jeg det ikke nok!" sagde stoppenålen, "jeg er for fin!"

Nu dur hun ikke til noget, mente fingrene, men de måtte dog holde fast, kokkepigen dryppede lak på hende, og stak hende så foran i sit tørklæde.

"Se, nu er jeg en brystnål!" sagde stoppenålen; "jeg vidste nok, at jeg kom til ære; når man er noget, bliver man altid til noget;" og så lo hun indvendig, for man kan aldrig se udvendig på en stoppenål, at den ler; der sad hun nu så stolt, som om hun kørte i karet og så til alle sider.

"Må jeg have den ære at spørge om De er af guld," spurgte hun knappenålen, som var nabo. "De har et dejligt udseende og Deres eget hoved, men lille er det! De må se til at det vokser ud, thi man kan ikke alle lakkes på enden!" og så rejste stoppenålen sig så stolt i vejret, at hun gik af tørklædet og i vasken, just som kokkepigen skyllede ud.

"Nu går vi på rejse!" sagde stoppenålen, "bare jeg ikke bliver borte!" men det blev hun.

"Jeg er for fin for denne verden!" sagde hun da hun sad i rendestenen. "Jeg har min gode bevidsthed og det er altid en lille fornøjelse!" og så holdt stoppenålen sig rank og tabte ikke sit gode humør.

Og der sejlede alleslags hen over den, pinde, strå, stumper af aviser. "Se, hvor de sejler!" sagde stoppenålen. "De ved ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker, jeg sidder her. Se, der går nu en pind, den tænker på ingen ting i verden uden på "pind" og det er

den selv; der flyder et strå, se hvor det svajer, se hvor det drejer! tænk ikke så meget på dig selv, du kunne støde dig på brostenene! ? der flyder en avis! ? glemt er det, som står i den og dog breder den sig! ? Jeg sidder tålmodig og stille! jeg ved hvad jeg er og det bliver jeg!" ?

En dag var der noget, der skinnede så dejligt tæt ved, og så troede stoppenålen, at det var en diamant, men det var et flaskekår og da det skinnede, så talte stoppenålen til det og gav sig tilkende som brystnål! "De er nok en diamant?" ? "Ja, jeg er sådant noget!" og så troede den ene om den anden, at de var rigtig kostbare og så talte de om hvor hovmodig verden var.

"Ja, jeg har boet i æske hos en jomfru," sagde stoppenålen, "og den jomfru var kokkepige; hun havde på hver hånd fem fingre, men noget så indbildsk, som de fem fingre, har jeg ikke kendt, og så var de kun til for at holde mig, tage mig af æske og lægge mig i æske!"

"Var der glans ved dem?" spurgte flaskekåret.

"Glans!" sagde stoppenålen, "nej, der var hovmod! de var fem brødre, alle fødte "fingre," de holdt sig ranke op til hverandre, skønt af forskellig længde; den yderste af dem: Tommeltot, var kort og tyk, han gik uden for geledet, og så havde han kun ét knæk i ryggen, han kunne kun bukke én gang, men han sagde: at blev han hugget af et menneske, så var hele det menneske spoleret for krigstjeneste. Slikpot kom i sødt og surt, pegede på sol og måne, og det var ham, der klemte, når de skrev; Langemand så de andre over hovedet; Guldbrand gik med guldring om maven og lille Per Spillemand bestilte ikke noget og deraf var han stolt. Pral var det og pral blev det og så gik jeg i vasken!"

"Og nu sidder vi og glinser!" sagde glasskåret. I det samme kom der mere vand i rendestenen, den strømmede over alle bredder og rev glasskåret med sig.

"Se nu blev det forfremmet!" sagde stoppenålen, "jeg bliver siddende, jeg er for fin, men det er min stolthed og den er agtværdig!" og så sad den rank og havde mange tanker.

"Jeg skulle næsten tro at jeg er født af en solstråle, så fin er jeg! synes jeg ikke også, at solen altid søger mig under vandet. Ak, jeg er så fin, at min moder ikke kan

finde mig. Havde jeg mit gamle øje, som knækkede, så tror jeg at jeg kunne græde! ? skønt jeg gjorde det ikke ? græde det er ikke fint!"

En dag lå der nogle gadedrenge og ragede i rendestenen, hvor de fandt gamle søm, skillinger og sådant noget. Det var griseri, men det var nu deres fornøjelse.

"Av!" sagde den ene, han stak på stoppenålen. "Det er også en fyr!"

"Jeg er ingen fyr, jeg er en frøken!" sagde stoppenålen, men ingen hørte det; lakket var gået af den og sort var den blevet, men sort gør tyndere og så troede den at den var endnu finere, end før.

"Der kommer en æggeskal sejrende!" sagde drengene, og så stak de stoppenålen fast i skallen.

"Hvide vægge og selv sort!" sagde stoppenålen, "det klæder! så kan man dog se mig! ? bare jeg ikke bliver søsyg, for så knækker jeg mig!" ? men den blev ikke søsyg og den knækkede sig ikke.

"Det er godt mod søsyge at have stålmave og så altid huske på at man er lidt mere end et menneske! nu er mit gået over! jo finere man er, des mere kan man holde ud."

"Krask!" sagde æggeskallen, der gik et vognmandslæs over den. "Hu, hvor det klemmer!" sagde stoppenålen, "nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!" men den knækkede ikke, skønt der gik et vognmandslæs over, den lå på langs ? og der kan den blive liggende!

* * *